

Ministerul Finanțelor Publice

**Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații**

**Str. Vasile Bumbac nr.7
Suceava
Tel : 0230 521 358 int 614
Fax : 0230 215 087**

DECIZIA NR. 105

din _____19.08.2010_

privind soluționarea contestației formulate de

.....

din municipiul Suceava,

....., județul Suceava,

înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava

sub nr.

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., asupra contestației formulate de, cu sediul în municipiul Suceava, Str., județul Suceava.

..... contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., privind suma de, reprezentând:

- – TVA;
- – majorări de întârziere TVA;
- – impozit pe profit;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

Societatea formulează contestație și împotriva Titlului executoriu și Somației de plată nr. transmise cu adresa nr. și împotriva Titlului executoriu transmis cu adresa nr.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205 și 209 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe asupra contestației.

I., având sediul în municipiul Suceava, Str., județul Suceava, contestă măsurile stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală, privind suma totală de, reprezentând impozit pe profit, TVA și majorări de întârziere aferente, stabilite suplimentar în sarcina sa.

În contestația depusă, societatea susține că a formulat o cerere, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., în vederea lichidării societății, prin care a solicitat rambursarea de TVA în valoare de

Acesta precizează că, în vederea aprobării rambursării, i s-a făcut un control fiscal pentru lichidare, societatea fiind dizolvată cu hotărârea nr. Petenta afirmă că, în urma controlului, s-a stabilit că datorează bugetului de stat suma de, reprezentând impozit pe profit, și suma de, reprezentând majorări de întârziere aferente.

De asemenea, face mențiunea că, din luna octombrie 2005, societatea nu a mai avut activitate, în sensul că producția a fost oprită și nu a mai făcut vânzări, iar în perioada 2005-2007 a urmărit doar recuperarea debitelor de la clienți și a făcut cheltuieli de investiții pentru întreținerea și repararea imobilului închiriat până la lichidare conform contractului de închiriere nr., prin care chiria era zero, dar chiriașul era obligat să repare și să întrețină imobilul închiriat.

Societatea susține că respectivele cheltuieli s-au făcut cu bani împrumutați și că în urma controlului fiscal nu i s-au luat în considerare sumele cheltuite pentru carburanți pe motiv că nu a scris pe bon numărul mașinii pentru care s-a aprovizionat cu carburant și motivează că pe actul emis de furnizor clientul nu are voie să facă notări, nefiind actul său, iar obligația de a înscrie acest element pe act revine furnizorului.

Societatea solicită anularea sumelor stabilite în sarcina sa, precum și rambursarea TVA.

Prin adresa înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., petenta menționează că, prin adresele nr. și nr., i s-au emis somația de plată nr. cu titlu executoriu și titlul executoriu pentru suma totală de plată de, acte pe care societatea precizează că le contestă.

În contestația formulată, petenta aduce următoarele argumente:

- Suma de + TVA reprezintă cheltuieli de întreținere și reparație ale imobilului închiriat conform contractului de închiriere nr. anexat, lucrări pe care chiriașul era obligat să le facă.
- Suma de + TVA reprezintă carburanți procurați sau consumați la încălzirea cuptoarelor și recoacerea articolelor de sticlărie și uscarea articolelor pictate.
- Suma de lei + lei TVA reprezintă carburanți pentru transport auto pentru distribuție și cules cioburi.
- Suma de lei + lei TVA reprezintă abonamentul telefonului lunar inclusiv convorbirile telefonice pe telefonul fix pe bază de contract cu

(face mențiunea că suma de lei + lei TVA reprezintă costul bonurilor fiscale pentru cartela de convorbiri telefonice pe telefonul mobil, fără de care nu este posibil să se țină legătura cu clienții și furnizorii).

- Suma de lei + lei TVA reprezintă suma cheltuielii cu procurarea pieselor auto și reparația autoturajului, necesară numai pentru transportul produselor din sticlă.
- Suma de lei, respinsă la deducere reprezintă cazare pentru 2 nopți în interval de 3 ani, fiind unic asociat și administrator, nefiind cazul să facă delegație pentru sine, recepționerii de la hotelurile mici neștampilând delegațiile.
- Suma de lei + lei TVA reprezintă facturile pentru procurarea unor scule și unelte necesare procesului de producție.
- Suma de lei + lei TVA reprezintă contravaloarea diverselor materiale pentru producție, respectiv cherestea pentru consum la podeste, bănci scaune, forme pentru articole de sticlă și alte materiale pentru sticlărie.
- Suma de lei + lei TVA reprezintă cheltuieli necesare pentru imprimare și etichete pentru 3 ani de zile.
- Suma de lei + lei TVA ce are la bază factura nr., reprezintă produse vândute către SC SRL București, societatea motivând că firma respectivă dispunea de marfă compensată, că putea să folosească personal cele 5 obiecte, să le vândă pe piața internă sau externă, iar îndeplinirea formalităților de export revenea firmei respective.
- Suma de lei + lei TVA reprezintă contravaloarea unei facturi pentru o cadă pentru îmbăiere, care a fost defectă și returnată la SC SRL, factura fiind scoasă din dosar nu s-a găsit, dar face sugestia că se pot face copii la furnizor.
- Referitor la restul articolelor, menționate în anexele la raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestate, sunt cheltuieli legale fără de care nu se putea face producție, iar societatea susține că fabrica trebuia întreținută pentru a se putea relua producția în viitor.

De asemenea, susține că recunoaște lipsa facturilor pentru suma de lei +lei TVA.

Cu privire la factura nr., afirmă că în data de 27.02.2008 clientul respectiv a comunicat societății că marfa nu se poate vinde și este la dispoziția societății, iar marfa nu a fost ridicată, fiind în stoc la client și nu a fost achitată până în prezent.

II. Prin Decizia de impunere nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală, s-a stabilit în sarcina suma totală de, reprezentând impozit pe profit în sumă de, majorări de întârziere aferente impozitului pe profit în sumă de, TVA în sumă de și majorări de întârziere aferente TVA.

Cu privire la impozitul pe profit, în urma verificării efectuate la, organele de inspecție fiscală au stabilit că în perioada supusă controlului, respectiv 01.07.2005-31.03.2010, societatea a înregistrat în contabilitate cheltuieli în sumă

totală de lei, care nu sunt aferente veniturilor impozabile, reprezentând materiale de construcții – cu precizarea că societatea nu deține clădiri sau spații închiriate – și carburanți pentru care nu s-au pus la dispoziție documente justificative privind oportunitatea și necesitatea acestora. Organele de control fiscal au constatat că din luna octombrie 2005 societatea nu mai are angajați, nu a realizat venituri impozabile, însă a înregistrat cheltuieli care nu sunt aferente veniturilor impozabile, iar pentru perioada 01.01.2007-30.09.2007 nu s-au pus la dispoziție documente primare (facturi, chitanțe).

Astfel, organele de inspecție fiscală au procedat la recalcularea profitului impozabil, avându-se în vedere pierderea fiscală înregistrată de societate.

Din constatările organelor de inspecție fiscală rezultă că în luna februarie 2008 societatea nu a evidențiat în contabilitate veniturile în sumă de aferente facturii fiscale nr.

În perioada verificată, societatea a stornat facturi în sumă de, respectiv în trim. III 2006 în sumă de aferentă facturii nr. (factură care nu a fost transmisă clientului, toate exemplarele fiind la societate) și în trim. II 2007 în sumă de aferentă facturii nr. ce stornează factura, factură ce nu a fost emisă.

În trim. III 2006 societatea a stornat venituri în sumă de, privind mărfurile returnate, întocmindu-se proces verbal de scădere pentru mărfuri deteriorate. Organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt aferente veniturilor impozabile (fiind stornate doar veniturile).

În consecință, s-a stabilit suplimentar în sarcina societății **suma de, reprezentând impozit pe profit**, iar pentru neachitarea acestuia la termen s-au calculat **majorări de întârziere în sumă de**

Cu privire la TVA, s-a constatat că, la data de 31.03.2010, societatea evidențiază în soldul debitor al contului 4424 „TVA de recuperat” suma de 8.145 lei, sumă care nu coincide cu cea din decontul de TVA, aferent lunii martie 2010 (.....) și cu suma din fișa sintetică a plătitorului emisă de AFPM Suceava.

În perioada supusă controlului s-a constatat că societatea a dedus eronat TVA în sumă de, privind diverse bunuri achiziționate care nu sunt aferente veniturilor impozabile, conform anexelor 1 și 2 la raportul de inspecție fiscală – cu precizarea faptului că petenta nu deține clădiri sau spații închiriate – și carburanți pentru care nu s-au pus la dispoziție documente justificative privind oportunitatea și necesitatea acestora, iar pe bonurile fiscale nu apare înscris numărul de înmatriculare a autovehiculelor.

De asemenea, s-a constatat că din luna octombrie 2005 societatea nu mai are angajați, nu a realizat venituri impozabile, însă a înregistrat cheltuieli care nu sunt aferente veniturilor impozabile, iar pentru perioada 01.01.2007-30.09.2007 nu s-au pus la dispoziție documente primare (facturi, chitanțe) pentru TVA în sumă de

Organele de inspecție fiscală au constatat că în luna februarie 2008 societatea nu a evidențiat în contabilitate veniturile în sumă de, aferente facturii fiscale nr., și nu a colectat TVA în sumă de

De asemenea, s-a constatat că, în perioada verificată, societatea a stornat facturi în sumă de, respectiv în trim. III 2006 în sumă de aferentă facturii nr. (factură care nu a fost transmisă clientului, toate exemplarele fiind la societate), în trim. II 2007 aferentă facturii nr. ce stornează factura, factură ce nu a fost emisă, diminuându-se astfel TVA cu suma de, organele de inspecție fiscală stabilind TVA suplimentară în sumă de

Totodată, s-a constatat că, în trim. III 2006, societatea a stornat venituri în sumă de, aferente mărfurilor returnate, întocmindu-se proces verbal de scădere pentru mărfuri deteriorate, cheltuielile nefiind aferente veniturilor impozabile (fiind stornate doar veniturile) și fără a face dovada scoaterii mărfurilor din circuitul economic.

Organele de inspecție fiscală au stabilit că societatea avea obligația să colecteze pentru mărfurile respective o TVA aferentă de

În consecință, s-au stabilit suplimentar în sarcina contestatoarei **TVA în sumă de** și **majorări de întârziere aferente în sumă de**

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma, reprezentând impozit pe profit, stabilit prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală

În urma verificării efectuate la, organele de control au stabilit că societatea nu are dreptul la deducerea cheltuielilor în sumă de, nu a înregistrat venituri în sumă de și că a diminuat nejustificat veniturile cu suma de

De asemenea, la calculul bazei impozabile aferente impozitului pe profit, organele de control fiscal au ținut cont de pierderea societății în sumă de în anul 2006 și de în anul 2007.

Astfel, din totalul bazei impozabile stabilite suplimentar în sumă de (..... + +) s-a scăzut pierderea fiscală în sumă de lei, rezultând o bază impozabilă în cuantum de lei, căreia îi corespunde un **impozit pe profit suplimentar în sumă de**

Pentru neachitarea la termenul scadent a impozitului pe profit în sumă de, s-au calculat **majorări de întârziere aferente în sumă de**

a) Cu privire la suma de, reprezentând cheltuieli cu materiale de construcții și carburanți, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe dacă are dreptul la deducerea acestor cheltuieli, în condițiile în care nu justifică necesitatea realizării acestora, nu prezintă documente justificative și nu demonstrează că a desfășurat activitate în perioada verificată.

În fapt, în urma verificării efectuate la, organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada supusă controlului, respectiv 01.07.2005-31.03.2010, societatea a dedus cheltuieli în sumă totală de, care nu sunt aferente veniturilor impozabile, reprezentând materiale de construcții și carburanți pentru care nu s-au pus la dispoziție documente.

Organele de inspecție fiscală au constatat că din luna octombrie 2005 societatea nu mai are angajați, nu a realizat venituri impozabile, însă a înregistrat cheltuieli care nu sunt aferente veniturilor impozabile, iar pentru perioada 01.01.2007-30.09.2007 nu s-au pus la dispoziție documente justificative (facturi, chitanțe etc.).

Astfel, organele de inspecție fiscală nu au admis la deducere cheltuielile respective și au procedat la recalcularea profitului impozabil, stabilind impozitul pe profit suplimentar aferent.

Contestatoarea motivează că, din luna octombrie 2005, societatea nu a mai avut activitate, în sensul că producția a fost oprită și nu a mai făcut vânzări, iar în perioada 2005-2007 a urmărit doar recuperarea debitelor de la clienți.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării:

ART. 19

„Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.
[...].”

Din acest text de lege rezultă că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

- În ceea ce privește cheltuielile deductibile, **la art. 21 alin. 1 și alin. 4 lit. f** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se prevăd următoarele:

ART. 21

“Cheltuieli

(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

[...]

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

[...]

f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor;

[...]”.

- **La pct. 22 și pct. 44** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, **referitor la aplicarea prevederilor art. 21 alin. 1 și alin. 4 lit. f** din Codul fiscal, se precizează că:

„Norme metodologice:

22. Cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile sunt cheltuielile înregistrate cu realizarea și comercializarea bunurilor, prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare”.

Norme metodologice:

44. Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare”.

Conform acestor prevederi legale, pentru a putea fi deduse la calculul profitului impozabil, cheltuielile trebuie să fie efectuate în scopul realizării de venituri impozabile. În categoria cheltuielilor efectuate în scopul realizării de venituri impozabile se cuprind cheltuielile înregistrate cu realizarea și comercializarea bunurilor și cele cu prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor.

De asemenea, se reține că nu pot fi admise la deducere acele cheltuieli care sunt înregistrate în evidența contabilă, dar care nu au la bază un document justificativ.

- **La art. 6** din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, se stipulează că:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Din textul acestor articole se înțelege că la baza oricărei operațiuni economico-financiare se află un document care dobândește calitatea de document justificativ. Acest document justificativ stă la baza înregistrărilor din evidența

contabilă. De asemenea, documentele justificative angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat și a celor care le-au înregistrat în contabilitate.

- Potrivit **art. 64** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere”.

Se reține că la baza oricărei operațiuni economico-financiare se află un document care dobândește calitatea de document justificativ. Aceste documente justificative sunt probe la stabilirea bazei de impunere.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că din luna octombrie 2005 societatea nu mai are angajați și nu realizează venituri impozabile, dar înregistrează cheltuieli cu materiale de construcții și cu carburanți, care nu sunt aferente veniturilor impozabile. De asemenea, pentru perioada 01.01.2007-30.09.2007, societatea nu a pus la dispoziția organelor de control fiscal documente primare care să justifice operațiunile efectuate.

Contestatoarea recunoaște că nu a mai avut activitate din luna octombrie 2005, în sensul că producția a fost oprită și nu a mai făcut vânzări.

Totodată, afirmă că a efectuat cheltuieli de investiții pentru întreținerea și repararea imobilului închiriat până la lichidare, conform contractului nr., în care era prevăzut o chirie de zero lei, iar chiriașul era obligat să repare și să întrețină imobilul închiriat.

Petenta precizează că fiecare din cheltuielile pe care le-a efectuat au fost realizate în scopul desfășurării activității, dar nu depune nici un document care să demonstreze susținerile sale.

Prin adresele de completare a contestației formulate, petenta revine asupra faptului că nu a desfășurat activitate începând cu octombrie 2005, precizând că de fapt, a desfășurat activitate în perioada 2005-2007, dar nu face dovada cu probe și documente.

Analizând textele de lege invocate, rezultă că o cheltuială este admisă la deducere doar dacă este efectuată în scopul realizării de venituri impozabile, iar pentru a fi înregistrată în contabilitate trebuie să aibă la bază un document justificativ.

Contestatoarea a dedus în perioada 01.05.2005-31.03.2010 contravaloarea unor cheltuieli reprezentând materiale de construcții și carburanți, dar nu a desfășurat activitate în această perioadă. Acest fapt rezultă atât din contestația formulată, cât și din Raportul de inspecție fiscală nr. în baza căruia a fost emisă decizia de impunere atacată.

Conform prevederilor art. 21 alin. 1 din Codul fiscal, petenta avea dreptul de a-și deduce acele cheltuieli, doar dacă desfășura activitate și dacă cheltuielile efectuate erau în folosul realizării veniturilor firmei. Mai mult decât atât, pentru perioada 01.01.2007-30.09.2007, aceasta nu a prezentat organelor de control documentele justificative primare (facturi, chitanțe etc.).

De asemenea, contestatoarea nu depune documente care să contrazică cele constatate de organele de control, societatea având sarcina de a dovedi cu probe veridicitatea celor susținute, conform prevederilor **art. 65 alin. 1** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se stipulează că:

ART. 65

„Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal. [...]”.

Singurul document anexat în copie la contestație este contractul de închiriere nr. Acest contract este încheiat între persoana fizică, în calitate de proprietar, și, în calitate de chiriaș. Din acest contract rezultă că chiriașul nu plătește chirie, dar suportă cheltuielile cu reparațiile și întreținerea imobilului.

Întrucât în perioada în care a efectuat aceste cheltuieli, contestatoarea nu a desfășurat activitate, nu a avut angajați, nu a realizat venituri impozabile și, mai mult decât atât, nu dovedește cu documente faptul că a desfășurat activitate, rezultă că societatea nu are dreptul la deducerea cheltuielilor cu carburanți și cu materiale de construcții achiziționate pentru repararea și întreținerea imobilului, nefăcând dovada efectuării acestora în scopul realizării de venituri impozabile.

De asemenea, în ceea ce privește cheltuielile efectuate în perioada 01.01.2007-30.09.2007, societatea nu prezintă documentele justificative care au stat la baza operațiunilor, respectiv facturi, chitanțe, și nu demonstrează că au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

Prin contestația formulată însăși societatea recunoaște faptul că nu deține o parte din facturi.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate anterior și ținând cont de constatările organelor de inspecție fiscală și de elementele precizate de petentă în contestația formulată, precum și faptul că societatea nu demonstrează și nu justifică cu documente că cheltuielile au fost realizate în scopul obținerii veniturilor impozabile ale firmei, **rezultă că în mod legal** organele fiscale au respins la deducere contravaloarea cheltuielilor cu materiale de construcții și carburanți. În consecință, rezultă că în mod legal s-a stabilit suplimentar în sarcina societății **impozit pe profit rezultat ca urmare a respingerii la deducere a acestor cheltuieli**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația** formulată cu privire la acest capăt de cerere.

b) Cu privire la suma de, reprezentând venituri neînregistrate, pentru care societatea a emis factura nr., Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe dacă datorează impozit pe profit aferent acestor venituri, în condițiile în care societatea nu prezintă motivul pentru care nu a înregistrat în evidența contabilă veniturile respective.

În fapt, în urma verificării efectuate, s-a constatat că, în luna februarie 2008, societatea nu a evidențiat veniturile în sumă de, aferente facturii fiscale nr. În consecință, organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar în sarcina societății impozitul pe profit aferent.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării:

ART. 19

„Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare. [...]”.

Din acest text de lege rezultă că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

Se reține că la calculul profitului impozabil se cuprind veniturile realizate din orice sursă.

În urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea nu a înregistrat veniturile în sumă de, ce au la bază factura fiscală nr.

- Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6**, stipulează că:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Din textul acestor articole se înțelege că la baza oricărei operațiuni economico-financiare se află un document care dobândește calitatea de document justificativ. Acest document justificativ stă la baza înregistrărilor din evidența contabilă. De asemenea, documentele justificative angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat și a celor care le-au înregistrat în contabilitate.

Întrucât la data de 15.02.2008 societatea a emis factura nr., aceasta avea obligația de a o înregistra în contabilitate, fiind direct răspunzătoare de emiterea și înregistrarea acestui document justificativ și implicit a venitului în sumă de

Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 11**, prevede faptul că:

ART. 11

„Deținerea, cu orice titlu, de bunuri materiale, titluri de valoare, numerar și alte drepturi și obligații, precum și efectuarea de operațiuni economice, fără să fie înregistrate în contabilitate, sunt interzise”.

Conform acestor prevederi legale, este interzisă efectuarea de operațiuni economice, fără ca acestea să fie înregistrate în contabilitate. Prin urmare, deoarece contribuabilul a obținut venituri pentru care a emis factură, rezultă că acesta a efectuat o operațiune economică și în consecință, avea obligația prin lege de a înregistra operațiunea respectivă în evidența contabilă.

În ceea ce privește susținerea contestatoarei că, în data de 27.02.2008, clientul pe numele căruia a fost emisă factura, a comunicat societății că marfa nu se poate vinde și este la dispoziția societății, iar marfa nu a fost ridicată, fiind în stoc la client și nu a fost achitată până în prezent, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației întrucât nu demonstrează motivul pentru care nu avea obligația înregistrării veniturilor respective.

- OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, la **art. 64 și art. 65**, prevede că:

ART. 64

“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere.

ART. 65

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Conform acestui text de lege, documentele justificative ale contribuabilului

sunt probe la stabilirea bazei de impunere. Factura este un document justificativ care stă la baza înregistrărilor în contabilitate și care constituie probă la stabilirea bazei de impunere.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate anterior și faptul că societatea nu prezintă motivul pentru care nu a înregistrat în evidența contabilă veniturile respective, rezultă că în mod legal organele de inspecție fiscală au procedat la recalcularea profitului impozabil, la includerea acestor venituri în baza impozabilă și la stabilirea în sarcina societății a impozitului pe profit aferent, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația cu privire la acest impozit.**

c) Cu privire la suma de, reprezentând venituri diminuate nejustificat, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este învestită să se pronunțe dacă datorează impozit pe profit rezultat ca urmare a neluării în considerare de către organele de control la calculul profitului impozabil a unor facturi de stornare, în condițiile în care aceasta nu demonstrează motivul pentru care a diminuat veniturile și realitatea acestei operațiuni.

În fapt, în perioada verificată societatea a stornat facturi în sumă de, respectiv în trim. III 2006 în sumă de aferentă facturii nr. (factură care nu a fost transmisă clientului, toate exemplarele fiind la societate) și în trim. II 2007 aferentă facturii nr. ce stornează factura, factură ce nu a fost emisă.

Contribuabilul nu demonstrează că operațiunea prin care a stornat veniturile este reală.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării:

ART. 19

„Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

[...]”.

- Referitor la aplicarea acestui articol Normele metodologice de aplicare a Codului fiscal, aprobate prin HG 44/2004, la pct. 12 prevăd că:

“Norme metodologice:

12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului impozabil sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal”.

Din aceste texte de lege rezultă că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

- Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, la **art. 6**, stipulează că:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

Din textul acestor articole se înțelege că la baza oricărei operațiuni economico-financiare se află un document care dobândește calitatea de document justificativ. Acest document justificativ stă la baza înregistrărilor din evidența contabilă. De asemenea, documentele justificative angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat și a celor care le-au înregistrat în contabilitate.

În urma verificării evidenței contabile a contestatoarei, organele de inspecție fiscală au constatat că, în perioada verificată, societatea a stornat facturi în sumă de, respectiv în trim. III 2006 în sumă de aferentă facturii nr. (factură care nu a fost transmisă clientului, toate exemplarele fiind la societate) și în sumă de în trim. II 2007, aferentă facturii nr. ce stornează factura, factură ce nu a fost emisă.

Contribuabilul nu demonstrează care este motivul pentru care a diminuat veniturile, precum și realitatea acestei operațiuni.

Așa după cum rezultă din prevederile art. 65 alin. 1 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Din textul de lege menționat rezultă că societatea are sarcina de a demonstra actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale.

Întrucât contribuabilul **nu demonstrează care este motivul pentru care a diminuat veniturile, precum și realitatea acestei operațiuni, rezultă** că în mod legal organele fiscale nu au luat în considerare la calculul profitului impozabil **veniturile stornate în sumă de**, rezultate din cele două facturi, și au stabilit suplimentar în sarcina societății impozit pe profit aferent, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația** privind această sumă.

d) Cu privire la suma de, reprezentând cheltuieli cu mărfuri deteriorate neacceptate la deducere, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe dacă datorează impozit pe profit rezultat ca urmare respingerii la deducere de către organele de control a acestor cheltuieli la calculul profitului impozabil, în condițiile în care societatea nu face dovada cu documente că pentru bunurile respective a încheiat contracte de asigurare, precum și motivele care au dus la deteriorarea mărfurilor.

În fapt, organele de inspecție fiscală au constatat că, în trim. III 2006, societatea a stornat venituri în sumă de, aferente mărfurilor returnate, întocmindu-se proces verbal de scădere pentru mărfuri deteriorate, cheltuielile aferente acestora nefiind aferente veniturilor impozabile (doar venituri stornate).

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 19** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, unde se precizează că:

ART. 19

„Reguli generale

(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare. [...]”.

Din acest text de lege rezultă că profitul impozabil se determină ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile.

- **art. 21 alin. 4 lit. c** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„(1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri

impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

[...]

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

[...]

c) cheltuielile privind bunurile de natura stocurilor sau a activelor corporale constatate lipsă din gestiune ori degradate, neimputabile, pentru care nu au fost încheiate contracte de asigurare, precum și taxa pe valoarea adăugată aferentă, dacă aceasta este datorată potrivit prevederilor titlului VI;

[...]”.

Conform acestor prevederi legale, sunt considerate cheltuieli deductibile numai acele cheltuieli efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

De asemenea, cheltuielile privind bunurile de natura stocurilor degradate, neimputabile și pentru care nu au fost încheiate contracte de asigurare nu sunt deductibile la calculul profitului impozabil.

- Referitor la aplicarea prevederilor **art. 21 alin. 1 și alin. 4 lit. c** mai sus citat, în Hotărârea nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, la **pct. 22 și pct. 41**, se stipulează că:

„Norme metodologice:

22. Cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile sunt cheltuielile înregistrate cu realizarea și comercializarea bunurilor, prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare”.

Norme metodologice:

“41. Cheltuielile cu bunurile de natura stocurilor constatate lipsă din gestiune sau degradate și neimputabile, inclusiv taxa pe valoarea adăugată aferentă, după caz, pentru care s-au încheiat contracte de asigurare, nu intră sub incidența prevederilor art. 21 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal”.

La pct. 21 și pct. 44, din normele de aplicare a Codului fiscal, cu privire la aplicarea prevederilor art. 21 alin. 1 și alin. 4 lit. c), se precizează că cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile sunt acele cheltuieli înregistrate cu realizarea și comercializarea bunurilor și cu prestarea serviciilor sau executarea lucrărilor.

De asemenea, cheltuielile cu bunurile de natura stocurilor degradate și neimputabile, pentru care s-au încheiat contracte de asigurare, nu intră sub incidența prevederilor art. 21 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal.

Având în vedere prevederile mai sus invocate, se desprinde concluzia că sunt deductibile la calculul profitului impozabil acele cheltuieli cu bunurile de natura stocurilor degradate și neimputabile, doar dacă s-au încheiat contracte de asigurare pentru aceste bunuri, în caz contrar, cheltuielile sunt nedeductibile fiscal.

Întrucât petenta a întocmit proces verbal de scădere pentru mărfuri deteriorate, dar nu face dovada cu documente că mărfurile respective nu sunt imputabile și că pentru acestea s-au încheiat contracte de asigurare, rezultă că în mod legal organele de inspecție fiscală au respins la deducere cheltuielile în sumă de

Având în vedere prevederile legale citate și analizate anterior și ținând cont de constatările organelor de inspecție fiscală și de elementele precizate de petentă în contestația formulată, **rezultă că în mod legal** organul fiscal a respins la deducere contravaloarea cheltuielilor cu privind bunurile de natura stocurilor degradate, neimputabile, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuștinută cu documente contestația formulată cu privire la cheltuielile sumă de**

Luând în considerare prevederile legale citate și analizate la pct. I lit. a), b), c), d), rezultă că în mod legal organele de inspecție au stabilit suplimentar în sarcina societății un **impozit pe profit în sumă de**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuștinută cu documente contestația** formulată cu privire la această sumă.

2. Referitor la suma de lei, reprezentând TVA, stabilită prin Decizia de impunere nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe dacă societatea are dreptul la deducerea acestei sume, în condițiile în care a dedus TVA aferentă cheltuielilor cu achiziții de materiale de construcții și carburanți care nu au fost destinate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei și nu prezintă documente justificative care stau la baza înregistrărilor contabile.

În fapt, în urma controlului efectuat la s-a constatat că societatea a dedus eronat TVA în sumă de lei, aferentă contravalorii materialelor de construcții și carburanți, conform anexelor 1 și 2 la raportul de inspecție fiscală, care nu sunt aferente operațiunilor taxabile, din care societatea contestă suma de

De asemenea, s-a constatat că din luna octombrie 2005 societatea nu mai are angajați, nu a realizat venituri impozabile, însă a înregistrat cheltuieli care nu sunt aferente veniturilor impozabile, pentru perioada 01.01.2007-30.09.2007 nu s-au pus la dispoziție documente primare (facturi, chitanțe), iar pe bonurile fiscale nu este completat numărul de înmatriculare al autovehiculelor.

Contestatoarea motivează că, din luna octombrie 2005, societatea nu a mai avut activitate, în sensul că producția a fost oprită și nu a mai făcut vânzări și că în perioada 2005-2007 a urmărit doar recuperarea debitelor de la clienți.

De asemenea, susține că a făcut cheltuieli de investiții pentru întreținerea și repararea imobilului închiriat până la lichidare, conform contractului de închiriere nr., prin care s-a stabilit că chiria este de zero lei, iar chiriașul era obligat să repare și să întrețină imobilul închiriat.

Referitor la faptul că nu i s-au luat în considerare sumele cheltuite pentru carburanți pe motiv că nu avea înscris numărul de înmatriculare a mașinii, contestatoarea afirmă că pe actul emis de furnizor nu are voie clientul să facă notări, aceasta fiind obligația furnizorului.

De asemenea, prin adresa nr., depusă în completarea contestației formulate, precizează că a oprit producția din 2007, dar nu aduce documente prin care să facă dovada că a desfășurat activitate în perioada 2005-2007.

Singurele documente depuse au fost balanțele de verificare pe anii 2005, 2006 și 2007.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 145 alin. 3 lit. a și alin. 8 lit. a** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

ART. 145

„Dreptul de deducere

[...]

(3) Dacă bunurile și serviciile achiziționate sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, orice persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată are dreptul să deducă:

a) taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă;

[...]

(8) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, orice persoană impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere, în funcție de felul operațiunii, cu unul din următoarele documente:

a) pentru taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă, cu factură fiscală, care cuprinde informațiile prevăzute la art. 155 alin. (8), și este emisă pe numele persoanei de către o persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată. Beneficiarii serviciilor prevăzute la art. 150 alin. (1) lit. b) și art. 151 alin. (1) lit. b), care sunt înregistrați ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată, justifică taxa dedusă, cu factura fiscală, întocmită potrivit art. 155 alin. (4);

[...]”.

- Prevederile legale mai sus citate s-au modificat, având conținutul următor:

ART. 145

“Sfera de aplicare a dreptului de deducere

[...]

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă

achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;
[...]"

ART. 146

“Condiții de exercitare a dreptului de deducere

(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5);

[...]"

Din aceste texte de lege rezultă că persoana impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată are dreptul la deducerea taxei pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, cu condiția ca bunurile și serviciile achiziționate să fie destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile.

Din documentele existente la dosarul cauzei rezultă că, în urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că din luna octombrie 2005 societatea nu mai are angajați și nu realizează venituri impozabile, dar deduce TVA aferentă cheltuielilor cu materiale de construcții și cu carburanți, cheltuieli care nu au fost utilizate în folosul operațiunilor taxabile. De asemenea, pentru perioada 01.01.2007-30.09.2007, societatea nu a pus la dispoziția organelor de control fiscal documente primare care să justifice operațiunile efectuate.

Contestatoarea recunoaște că nu a mai avut activitate din luna octombrie 2005, în sensul că producția a fost oprită și nu a mai făcut vânzări.

Prin adresele de completare a contestației formulate, petenta revine asupra faptului că nu a desfășurat activitate începând cu octombrie 2005, precizând că de fapt, a desfășurat activitate în perioada 2005-2007, dar nu face dovada cu probe și documente.

Totodată, afirmă că a efectuat cheltuieli de investiții pentru întreținerea și repararea imobilului închiriat până la lichidare, conform contractului nr., în care era prevăzut o chirie de zero lei, iar chiriașul era obligat să repare și să întrețină imobilul închiriat.

Petenta precizează că fiecare din cheltuielile pe care le-a efectuat au fost realizate în scopul desfășurării activității, dar nu depune documente care să demonstreze susținerile sale.

În completarea contestației, depune copii după balanțele de verificare pe anii 2005, 2006 și 2007, dar nu rezultă că în perioada octombrie-decembrie 2005 și anii 2006 și 2007 a realizat venituri din exploatare și care să justifice cheltuielile efectuate.

Totodată, balanțele de verificare depuse de contribuabil nu pot oferi

elemente care să demonstreze că cheltuielile respective au fost efectuate în interesul afacerii.

Analizând textele de lege invocate, rezultă că TVA este admisă la deducere doar dacă este efectuată în folosul operațiunilor taxabile, iar pentru a fi înregistrată în contabilitate trebuie să aibă la bază documente justificative, prin care să se facă dovada efectuării operațiunilor.

Contestatoarea a dedus în perioada 01.05.2005-31.03.2010 TVA aferentă cheltuielilor cu materiale de construcții și carburanți, dar nu a desfășurat activitate în această perioadă. Acest fapt rezultă atât din contestația formulată, cât și din Raportul de inspecție fiscală nr. în baza căruia a fost emisă decizia de impunere atacată.

Prin completările ulterioare la contestația formulată, contestatoarea revine asupra afirmației că din luna octombrie 2005 nu a mai avut activitate și susține că, de fapt, și-a încetat activitatea în 2007, dar nu dovedește cu documente faptul că a desfășurat activitate în perioada 2005-2007.

Conform prevederilor art. 145 din Codul fiscal, petenta avea dreptul de a deduce TVA aferentă cheltuielilor cu materiale de construcții și carburanți, doar dacă desfășura activitate și dacă cheltuielile efectuate erau în folosul operațiunilor taxabile ale firmei. Mai mult decât atât, pentru perioada 01.01.2007-30.09.2007, aceasta nu a prezentat organelor de control documentele justificative primare (facturi, chitanțe etc.).

De asemenea, contestatoarea nu depune documente care să contrazică cele constatate de organele de control, societatea având sarcina de a dovedi cu probe veridicitatea celor susținute, conform prevederilor **art. 65 alin. 1** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată:

ART. 65

„Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

[...]”.

Singurul document anexat în copie la contestație este contractul de închiriere nr. Acest contract este încheiat între persoana fizică, în calitate de proprietar, și, în calitate de chiriaș. Din acest contract rezultă că chiriașul nu plătește chirie, dar suportă cheltuielile cu reparațiile și întreținerea imobilului.

Întrucât în perioada în care a achiziționat materiale de construcții și carburanți, contestatoarea nu a desfășurat activitate, nu a avut angajați, nu a realizat venituri impozabile și, mai mult decât atât, nu dovedește cu documente faptul că a desfășurat activitate, rezultă că societatea nu are dreptul la deducerea TVA aferentă cheltuielilor cu carburanți și cu materiale de construcții achiziționate pentru repararea și întreținerea imobilului, nefăcând dovada efectuării acestora în folosul operațiunilor

taxabile ale firmei.

De asemenea, în ceea ce privește TVA aferentă cheltuielilor efectuate în perioada 01.01.2007-30.09.2007, societatea nu prezintă documentele justificative care au stat la baza operațiunilor, respectiv facturi, chitanțe, și nu demonstrează că au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile.

Prin contestația formulată însăși societatea recunoaște faptul că nu deține o parte din facturi.

Analizând prevederile legale invocate, constatările organelor de inspecție fiscală, precum și motivațiile petentei, rezultă că în mod legal organele de inspecție fiscală au respins la deducere TVA aferentă facturilor de aprovizionare cu materiale de construcții și bonurilor de achiziție carburanți pe motiv că nu au putut fi justificate ca fiind utilizate în folosul operațiunilor taxabile.

Mai mult decât atât, pentru o parte din perioada supusă verificării – 01.01.2007-30.09.2007 – societatea nu a prezentat documentele justificative de achiziție, respectiv factură, chitanță, iar potrivit **pct. 44** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„Norme metodologice:

44. Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare”.

Rezultă din aceste prevederi legale că la baza înregistrărilor în evidența contabilă se află documentele justificative.

Deoarece societatea nu a putut dovedi cu documente faptul că achizițiile de materiale de construcții și de carburanți au fost efectuate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei, rezultă că în mod legal organele fiscale au respins la deducere TVA aferentă acestor achiziții.

În raportul de inspecție fiscală care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestate se precizează și faptul că bonurile fiscale nu au înscrise numărul de înmatriculare a mașinii.

Referitor la faptul că nu i s-au luat în considerare sumele cheltuite pentru carburanți pe motiv că nu avea înscris numărul de înmatriculare a mașinii, contestatoarea afirmă că pe actul emis de furnizor nu are voie clientul să facă notări, aceasta fiind obligația furnizorului.

În urma verificării efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a dedus TVA aferentă bonurilor fiscale de aprovizionare cu carburanți, care nu erau completate cu numărul de înmatriculare a mașinii.

- Pentru exercitarea dreptului de deducere a TVA aferentă bonurilor fiscale de achiziție a carburanților auto, **la pct. 51** din Hotărârea Guvernului nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.

571/2003 privind Codul fiscal, se stipulează că:

„Norme metodologice:

51. (2) Deducerea taxei pe valoarea adăugată trebuie justificată cu documentele prevăzute la art. 145 alin. (8) din Codul fiscal și/sau cu alte documente specifice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 831/1997 pentru aprobarea modelelor formularelor comune privind activitatea financiară și contabilă și a normelor metodologice privind întocmirea și utilizarea acestora, cu modificările ulterioare, sau prin ordine ale ministrului finanțelor publice emise în baza Hotărârii Guvernului nr. 831/1997, cu modificările ulterioare. Pentru carburanții auto achiziționați taxa pe valoarea adăugată poate fi justificată cu bonurile fiscale emise conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, dacă sunt stampilate și au înscrise denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare a autovehiculului”.

- În urma modificării prevederilor legale mai sus citate, conținutul acestora s-a modificat, astfel:

“Norme metodologice:

46. (2) Pentru carburanții auto achiziționați, deducerea taxei poate fi justificată cu bonurile fiscale emise conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 64/2002, republicată, cu modificările ulterioare, dacă sunt stampilate și au înscrise denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare a autovehiculului.
[...].”

Conform acestor prevederi legale, dreptul de deducere a TVA trebuie justificată cu documentele prevăzute la art. 145 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul de față cu factură fiscală și/sau cu alte documente specifice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 831/1997 sau prin ordine ale ministrului finanțelor publice emise în baza Hotărârii Guvernului nr. 831/1997 (aceste documente trebuie să reprezinte exemplarul original).

De asemenea, dreptul de deducere a TVA aferentă achiziționării de carburanți se poate justifica cu bonurile fiscale, care trebuie să fie emise conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 și care trebuie să fie stampilate și să aibă înscrisă denumirea cumpărătorului și numărul de înmatriculare a autovehiculului.

Întrucât bonurile fiscale de aprovizionare cu carburanți nu erau completate cu numărul de înmatriculare a mașinii, rezultă că societatea nu are dreptul la deducerea TVA aferentă acestora.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate anterior, ținând cont de constatările organelor de inspecție fiscală și de elementele precizate de petentă în

contestația formulată, precum și că societatea nu demonstrează și nu justifică cu documente că cheltuielile cu materiale de construcții și carburanți au fost realizate în folosul operațiunilor taxabile ale firmei, **rezultă că în mod legal** organele fiscale au respins la deducere TVA aferentă cheltuielilor cu materiale de construcții și carburanți. În consecință, rezultă că în mod legal a fost respinsă al deducere TVA în sumă de lei, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuținută cu documente contestația** formulată cu privire la acest capăt de cerere.

3. Referitor la suma de, reprezentând TVA, stabilită prin Decizia de impunere nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe dacă societatea datorează această sumă, în condițiile în care nu a înregistrat în evidența contabilă TVA colectată aferentă facturii fiscale nr.

În fapt, din constatările organelor de inspecție fiscală rezultă că în luna februarie 2008 societatea nu a evidențiat în contabilitate veniturile în sumă de aferente facturii fiscale nr. și nu a colectat TVA aferentă în sumă de

Petenta susține că în data de 27.02.2008 clientul respectiv a comunicat societății că marfa nu se poate vinde și este la dispoziția acesteia.

De asemenea, face precizarea că nu a ridicat marfa, fiind în stoc la client și nu a achitat-o până în prezent.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 125¹** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

ART. 125¹

„Semnificația unor termeni și expresii

(1) În sensul prezentului titlu, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

28. taxă colectată reprezintă taxa aferentă livrărilor de bunuri și/sau prestărilor de servicii taxabile, efectuate de persoana impozabilă, precum și taxa aferentă operațiunilor pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei, conform art. 150 - 151¹;”

Conform acestor prevederi legale, taxa colectată este taxa aferentă livrărilor de bunuri și/sau prestărilor de servicii taxabile care sunt efectuate de către persoana impozabilă.

- Sunt aplicabile în acest sens prevederile **art. 134, art. 134¹ alin. 1 și art. 134² alin. 1** din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la data emiterii facturii:

ART. 134

„Faptul generator și exigibilitatea - definiții

(1) Faptul generator reprezintă faptul prin care sunt realizate condițiile legale necesare pentru exigibilitatea taxei.

(2) Exigibilitatea taxei reprezintă data la care autoritatea fiscală devine îndreptățită, în baza legii, să solicite plata de către persoanele obligate la plata taxei, chiar dacă plata acestei taxe poate fi amânată.

(3) Exigibilitatea plății taxei reprezintă data la care o persoană are obligația de a plăti taxa la bugetul statului, conform prevederilor art. 157 alin. (1). Această dată determină și momentul de la care se datorează majorări de întârziere pentru neplata taxei.

ART. 134¹

„Faptul generator pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

(1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, cu excepțiile prevăzute în prezentul capitol.

[...]”.

ART. 134²

„Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

(1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator.

(2) Prin derogare de la prevederile alin. (1), exigibilitatea taxei intervine:

a) la data emiterii unei facturi, înainte de data la care intervine faptul generator;”.

Din aceste prevederi legale rezultă că **faptul generator** este faptul prin care sunt realizate condițiile legale necesare pentru exigibilitatea taxei, iar **exigibilitatea taxei** este data la care autoritatea fiscală devine îndreptățită, în baza legii, să solicite plata de către persoanele obligate la plata taxei, respectiv data la care o persoană are obligația de a plăti taxa la bugetul statului. Astfel, faptul generator intervine la data livrării de bunuri sau prestării serviciilor, dată la care intervine și exigibilitatea taxei.

De asemenea, se reține că, în situația în care o factură este emisă înainte de data de la care intervine faptul generator, exigibilitatea intervine la data emiterii facturii.

- **Art. 6** din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, și **art. 64** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, prevăd:

ART. 6

„(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și

aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz”.

ART. 64

**“Forța probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile
Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului
constituie probe la stabilirea bazei de impunere. În cazul în care există și alte
acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de
impunere”.**

Se înțelege că la baza oricărei operațiuni economico-financiare se află un document care dobândește calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat și a celor care le-au înregistrat în contabilitate. Aceste documente justificative sunt probe la stabilirea bazei de impunere.

Din constatările organelor de inspecție fiscală rezultă că în luna februarie 2008 societatea nu a evidențiat în contabilitate veniturile în sumă de aferente facturii fiscale nr. și nu a colectat TVA în sumă de

Deoarece societatea a emis factura respectivă și luând în considerare prevederile legale mai sus invocate, rezultă că acesta avea obligația de a înregistra în evidența contabilă factura respectivă, de a declara și achita la bugetul de stat TVA înscrisă în factură.

Mai mult decât atât, din textele de lege citate și analizate anterior, rezultă că faptul generator și exigibilitatea TVA intervin la data livrării de bunuri sau prestării de servicii, respectiv data la care a fost emisă factura respectivă, deci la data de 15.02.2008.

Astfel, societatea avea obligația ca la data emiterii facturii să înregistreze documentul în evidența contabilă și în consecință, să înregistreze TVA colectată aferentă veniturilor realizate.

Întrucât petenta nu demonstrează cu documente contrariul celor constatate de organele de control și având în vedere că societatea nu a înregistrat în evidența contabilă TVA aferentă unei facturi emise, rezultă că în mod legal organele fiscale au stabilit că societatea datorează suplimentar bugetului de stat **TVA în sumă de**, înscrisă în factura nr., drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația cu privire la această sumă.**

4. Referitor la suma de, reprezentând TVA, stabilită prin Decizia de impunere nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe dacă societatea datorează această sumă, în condițiile în care nu demonstrează motivul pentru care a diminuat TVA și realitatea acestei operațiuni.

În fapt, în perioada verificată, societatea a stornat facturi în sumă de, respectiv în trim. III 2006 în sumă de aferentă facturii nr.

(factură care nu a fost transmisă clientului, toate exemplarele fiind la societate) și în sumă de în trim. II 2007 aferentă facturii nr. ce stornează factura, factură ce nu a fost emisă, diminuându-se astfel TVA cu suma de, organele de inspecție fiscală stabilind TVA suplimentar în sumă de

Contribuabilul nu demonstrează motivul pentru care a diminuat TVA și realitatea acestei operațiuni.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 138** din Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare pentru anul 2006 și care pentru anul 2007 și-a păstrat în esență conținutul:

ART. 138

“Ajustarea bazei de impozitare

Baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată se ajustează în următoarele situații:

a) dacă au fost emise facturi fiscale și, ulterior, operațiunea este anulată total sau parțial, înainte de livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor;

b) în cazul refuzurilor totale sau parțiale privind cantitatea, calitatea sau prețurile bunurilor livrate sau a serviciilor prestate;

c) în situația în care reducerile de preț, prevăzute la art. 137 alin. (3) lit. a), sunt acordate după livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor, precum și în cazul majorării prețului ulterior livrării sau prestării;

d) contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate nu se poate încasa din cauza falimentului beneficiarului; ajustarea este permisă începând cu data de la care se declară falimentul;

e) în cazul în care cumpărătorii returnează ambalajele în care s-a expedit marfa, pentru ambalajele care circulă prin facturare”.

Conform acestor prevederi legale, baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată se poate ajusta, în situațiile prevăzute de lege.

Din documentele existente la dosarul cauzei, rezultă că, societatea a stornat două facturi, dar nu demonstrează motivul pentru care a diminuat baza impozabilă a TVA.

De asemenea, aceasta a emis factura nr., factură care nu a fost transmisă clientului, toate exemplarele fiind la societate, or societatea avea obligația prin lege să transmită un exemplar al facturilor clientului care a achiziționat marfa, așa cum rezultă și din prevederile **art. 160** din Codul fiscal, modificat:

ART. 160

„Corectarea documentelor

[..]

(2) În situațiile prevăzute la art. 138, furnizorii de bunuri și/sau prestatorii de servicii trebuie să emită facturi fiscale sau alte documente legal aprobate, cu valorile înscrise cu semnul minus când baza de impozitare se

diminuează sau, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise și beneficiarului. Documentele respective se vor înregistra în jurnalul de vânzări, respectiv de cumpărări, și vor fi preluate în deconturile întocmite de furnizor și, respectiv, de beneficiar, pentru perioada fiscală în care s-a efectuat ajustarea. Pentru operațiunile prevăzute la art. 138 lit. d), beneficiarii nu au obligația ajustării taxei deductibile”.

Din aceste texte de lege se reține că, în vederea corectării documentelor, furnizorii de bunuri au obligația de a emite facturi fiscale cu valorile înscrise cu semnul minus în situația în care baza de impozitare se diminuează, iar documentele respective se înregistrează în evidența contabilă a furnizorului și a beneficiarului.

Analizând textele de lege citate mai sus, rezultă că persoana impozabilă poate diminua baza impozabilă a TVA, dar în condițiile prevăzute de art. 138 din Codul fiscal, modificat, și de normele de aplicare a acestuia.

Din documentele existente la dosarul cauzei, rezultă că, în urma verificării evidenței contabile a contestatoarei, organele de inspecție fiscală au constatat că, în perioada verificată, societatea a stornat facturi în sumă de, respectiv în trim. III 2006 în sumă de aferentă facturii nr. (factură care nu a fost transmisă clientului, toate exemplarele fiind la societate) și în sumă de în trim. II 2007 aferentă facturii nr. ce stornează factura, factură ce nu a fost emisă, diminuându-se astfel TVA cu suma de, organele de inspecție fiscală stabilind TVA suplimentar în sumă de

În contestația formulată, societatea nu depune documente și nu demonstrează motivul pentru care a diminuat baza impozabilă a TVA. De asemenea, agentul economic nu demonstrează nici realitatea operațiunii.

Conform prevederilor **art. 65 alin. 1 din OG92/2003** privind Codul de procedură fiscală, republicată:

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Din textul de lege menționat, se reține că societatea are sarcina de a dovedi cu probe și documente declarațiile sale, respectiv realitatea operațiunilor efectuate.

Din cele prezentate, rezultă că în mod legal organele de inspecție fiscală au stabilit că societatea a diminuat **nejustificat TVA** cu suma de, aferentă celor două facturi și au stabilit suplimentar în sarcina societății **TVA în sumă de**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația** privind această sumă.

5. Referitor la suma de, reprezentând TVA, stabilită prin Decizia de impunere nr., întocmită de Activitatea de Inspecție Fiscală,

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe dacă societatea avea obligația colectării TVA aferente mărfurilor deteriorate, în condițiile în care nu face dovada că acestea au fost scoase din circuitul economic.

În fapt, în trim. III 2006 societatea a stornat venituri în sumă de aferentă mărfurilor returnate, întocmindu-se proces verbal de scădere pentru mărfuri deteriorate, cheltuielile aferente acestora (doar venituri stornate) nefiind aferente veniturilor impozabile și fără a face dovada scoaterii din circuitul economic. Organele de inspecție fiscală au stabilit că pentru mărfurile respective, societatea avea obligația colectării TVA în sumă de

În consecință, s-au stabilit suplimentar în sarcina contestatoarei **TVA în sumă de**

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **art. 128 alin. 9 lit. b** din Codul fiscal, în vigoare în perioada verificată și ale **pct. 7 alin. 1** din Hotărârea Nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, referitor la aplicarea prevederilor art. 128 alin. 9 lit. b din Codul fiscal:

“Operațiuni impozabile

ART. 128

Livrarea de bunuri

(1) Prin livrare de bunuri se înțelege orice transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor de la proprietar către o altă persoană, direct sau prin persoane care acționează în numele acestuia.

[...]

(9) Nu constituie livrare de bunuri, în sensul alin. (1):

[...]

b) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate în condițiile stabilite prin norme;

[...]”.

“Norme metodologice:

7. (1) Bunurile de natura stocurilor degradate calitativ, care nu mai pot fi valorificate, nu constituie livrare de bunuri conform art. 128 alin. (9) lit. b) din Codul fiscal, dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții:

a) nu sunt imputabile;

b) degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente;

c) se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic.

În categoria bunurilor degradate calitativ se încadrează și ziarele, revistele, cărțile, manualele școlare, care sunt returnate de către difuzori și care nu mai pot fi valorificate”.

Conform prevederilor legale mai sus citate, orice transfer al dreptului de proprietate asupra bunurilor de la proprietar către o altă persoană, direct sau prin persoane care acționează în numele acestuia constituie livrare de bunuri și este o operațiune impozabilă din punctul de vedere al TVA.

Dacă un contribuabil deține bunuri de natura stocurilor care sunt degradate calitativ care nu mai pot fi valorificate, respectiv nu sunt imputabile, degradarea calitativă a bunurilor se datorează unor cauze obiective dovedite cu documente și se face dovada că s-au distrus bunurile și nu mai intră în circuitul economic, atunci acea operațiune nu constituie livrare de bunuri și deci nu este operațiune impozabilă din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată.

Deoarece societatea a întocmit proces verbal de scădere pentru mărfuri deteriorate, dar nu a putut face dovada că respectivele mărfuri au fost scoase din circuitul economic, conform pct. 7 alin. 1 lit. c din Normele de aplicare ale Codului fiscal, mai sus citat, rezultă că operațiunea constituie livrare de bunuri, pentru care contribuabilul avea obligația să colecteze TVA.

Societatea nu demonstrează cu documente faptul că mărfurile returnate au fost scoase din circuitul economic, aceasta având sarcina de a dovedi cu probe și documente veridicitatea celor susținute, așa cu prevede și OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, la **art. 65 alin. 1:**

ART. 65

“Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate anterior, faptul că societatea nu face dovada că mărfurile returnate au fost scoase din circuitul economic, rezultă că în mod legal organele de inspecție fiscală au stabilit că operațiunea reprezintă livrare de bunuri și că avea obligația colectării **TVA în sumă de, drept pentru care urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesusținută cu documente contestația cu privire la această sumă.**

6. Referitor la suma totală de lei, din care reprezintă majorări de întârziere aferente impozitului pe profit și lei reprezintă majorări de întârziere aferente TVA, stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală, cauza supusă soluționării este dacă societatea datorează aceste sume, în condițiile în care, pe de o parte, petenta susține că este dizolvată, iar pe de altă parte, debitul pentru care s-au calculat este datorat și nu a fost achitat la scadență.

În fapt, pentru neachitarea la scadență a impozitului pe profit stabilit suplimentar, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de pentru perioada 25.01.2006-07.06.2010, iar pentru neachitarea la scadență a TVA stabilită

suplimentar, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de lei pentru perioada 25.10.2005-31.03.2010.

Societatea susține că este dizolvată și prin adresa nr., transmisă în completare la contestația formulată, anexează copie după certificatul de înregistrare mențiuni emis de Oficiul Registrului Comerțului la data de 26.07.2010, din care rezultă că hotărârea asociatului unic nr. 1 din 04.08.2009 este înscrisă în registrul comerțului la data de 10.06.2010, în baza rezoluției nr.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **Art. 115 și art. 116** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată:

ART. 115

„Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere”.

ART. 116

„Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

[...]

(5) Nivelul dobânzii se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Finanțelor Publice, corelat cu nivelul dobânzii de referință a Băncii Naționale a României la care se adaugă 10 puncte procentuale, o dată pe an, în luna decembrie, pentru anul următor, sau în cursul anului, dacă rata dobânzii de referință se modifică cu peste 5 puncte procentuale”.

- **Art. 116** mai sus citat s-a modificat, având conținutul următor:

ART. 116

„Majorări de întârziere

(1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

[...]

(5) Nivelul majorării de întârziere este de 0,1% pentru fiecare zi de întârziere, și poate fi modificat prin legile bugetare anuale”.

- **Art. 115 și art. 116** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală au devenit ulterior în urma modificărilor **art. 119 și art. 120**, păstrându-și în esență conținutul.

Conform acestor prevederi legale, pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere care ulterior s-au numit majorări de întârziere.

..... susține că este dizolvată începând cu data de 10.06.2010, fapt care rezultă din Rezoluția nr., emisă de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Suceava și din Certificatul de înregistrare menționat emis de Oficiul Registrului Comerțului la data de 26.07.2010, din care rezultă că hotărârea asociatului unic nr. 1 din 04.08.2009 este înscrisă în registrul comerțului la data de 10.06.2010, în baza rezoluției nr.

- La art. 122²* din actul normativ mai sus menționat ,se stipulează că:

ART. 122²*)

„Majorări de întârziere în cazul contribuabililor pentru care s-a pronunțat o hotărâre de dizolvare

(1) Pentru creanțele fiscale născute anterior sau ulterior datei înregistrării hotărârii de dizolvare a contribuabilului la registrul comerțului, începând cu această dată nu se mai datorează și nu se calculează majorări de întârziere.

(2) În cazul în care prin hotărâre judecătorească irevocabilă a fost desființat actul care a stat la baza înregistrării dizolvării, se calculează majorări de întârziere între data înregistrării la registrul comerțului a actelor de dizolvare și data rămânerii irevocabile a hotărârii de desființare”.

Conform acestor prevederi legale, în situația creanțelor fiscale născute anterior sau ulterior datei înregistrării hotărârii de dizolvare a contribuabilului la registrul comerțului, începând cu această nu se mai datorează și nu se calculează majorări de întârziere.

Societatea depune la dosarul cauzei copie după Rezoluția nr. 5409/10.06.2010, emisă de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Suceava și copie după Certificatul de înregistrare menționat emis de Oficiul Registrului Comerțului la data de 26.07.2010, documente din care rezultă că societatea a fost dizolvată, iar hotărârea de dizolvare a contribuabilului a fost înregistrată la Oficiul Registrului comerțului în data de 10.06.2010.

Din Decizia de impunere nr. atacată de contestatoare, rezultă că pentru neachitarea la scadență a impozitului pe profit stabilit suplimentar, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de pentru perioada 25.01.2006-07.06.2010, iar pentru neachitarea la scadență a TVA stabilită suplimentar, s-au calculat majorări de întârziere în sumă de lei pentru perioada 25.10.2005-31.03.2010.

Rezultă că majorările de întârziere aferente TVA au fost calculate până la data de 31.03.2010, iar majorările de întârziere aferente impozitului pe profit până la data de 07.06.2010, deci la o dată anterioară datei de 10.06.2010 când a fost înregistrată hotărârea nr. 1 de dizolvare a contribuabilului la în Registrul Comerțului.

Având în vedere prevederile legale mai sus citate conform cărora, pentru neachitarea debitului la scadență de datorează după acest termen majorări de întârziere, și ținând cont de faptul că, potrivit art. 122²* din OG 92/2003, republicată, majorările de întârziere se calculează până la data înregistrării hotărârii de dizolvare la Registrul Comerțului, rezultă că în mod legal organele de inspecție fiscală au calculat majorări de întârziere aferente debitelor neachitate la scadență, pentru perioada 25.01.2006-07.06.2010, în cazul majorărilor de întârziere aferente impozitului pe profit, și pentru perioada 25.10.2005-31.03.2010, în cazul majorărilor de întârziere aferente TVA, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată și nesuștinută cu documente contestația cu privire la suma totală de lei** (din care suma de, reprezentând majorări de întârziere aferente impozitului pe profit și suma de lei, reprezentând majorările de întârziere aferente TVA).

7. Referitor la suma totală de lei, din care lei reprezintă TVA și lei reprezintă majorări de întârziere aferente TVA, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava se poate pronunța asupra acestui capăt de cerere, în condițiile în care societatea și-a retras contestația pentru această sumă.

În fapt, prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava, contestatoarea comunică că își retrage contestația pentru suma de lei, din care lei reprezentând TVA și lei, reprezentând majorări de întârziere aferente TVA.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 208 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 208

„Retragerea contestației

(1) Contestația poate fi retrasă de contestator până la soluționarea acesteia. Organul de soluționare competent va comunica contestatorului decizia prin care se ia act de renunțarea la contestație.

(2) Prin retragerea contestației nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestație în interiorul termenului general de depunere a acesteia”.

În ceea ce privește acest articol, la **pct. 4.3** din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală Nr. 519 din 27 septembrie 2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se precizează că:

„4.3. Organul de soluționare competent va comunica decizia prin care ia act de renunțarea la contestație după expirarea termenului general de depunere a contestației”.

Prin urmare, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava

constată renunțarea de către la contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr., privind suma totală de lei, din care lei reprezentând TVA și lei reprezentând majorări de întârziere aferente TVA.

8. Referitor la contestația formulată împotriva Titlului executoriu și Somației de plată nr. transmise cu adresa nr. și împotriva Titlului executoriu transmis cu adresa nr., cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava se poate investi cu soluționarea contestației, în condițiile în care aceasta nu are competența materială de soluționare a contestațiilor la executare silită.

În fapt, societatea formulează contestație împotriva Titlului executoriu și Somației de plată nr. transmise cu adresa nr. și împotriva Titlului executoriu transmis cu adresa nr., prin care i comunică faptul că începe executarea silită pentru suma de

Contestația formulată de petentă împotriva actelor mai sus menționate a fost depusă la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava, fiind înregistrată sub nr., venind în completarea contestației inițiale, înregistrate la DGFP Suceava sub nr.

În drept, sunt aplicabile prevederile:

- **art. 172 – „Contestația la executare silită”** – din O.G. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 172

„Contestația la executare silită

(1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.

(2) Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.

(3) Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență”.

Din acest text de lege rezultă că, în ceea ce privește contestația la executare silită, aceasta se depune la instanța judecătorească competentă.

- **La art. 209 la alin. 1** din OG 92/2003, privind Codul de Procedură fiscală, republicată, se precizează că organele specializate de soluționare a

contestațiilor au competența de a soluționa doar contestațiile formulate **„împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri”**.

- La **pct. 5.1** din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală Nr. 519 din 27 septembrie 2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se menționează că:

„5.1. Actele administrative fiscale care intră în competența de soluționare a organelor specializate prevăzute la art. 178 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, republicat, sunt cele prevăzute expres și limitativ de lege”.

- Referitor la procedura aplicabilă în cazul constatării necompetenței în soluționare, la **pct. 3.3** al aceluiași ordin se precizează:

„3.3. În situația în care competența de soluționare nu îi aparține, organul emitent al actului atacat va înainta dosarul contestației, precum și referatul cu propuneri de soluționare organului de soluționare competent, numai după verificarea îndeplinirii cerințelor procedurale”.

Având în vedere dispozițiile legale mai sus citate și faptul că petenta depune contestație la executare silită, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava prin organele de soluționare a contestațiilor **nu are competența materială de soluționare** a contestației pentru acest capăt de cerere, această competență aparținând instanței judecătorești.

Față de cele prezentate mai sus, urmează a se transmite contestația îndreptată împotriva actelor de executare silită organului fiscal emitent, care va proceda conform prevederilor legale.

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art. 19, art. 21 alin. 1 și alin. 4 lit. c, f, , art. 125¹, art. 128 alin. 9 lit. b, art. 134, art. 134¹ alin. 1 și art. 134² alin. 1, art. 145 alin. 3 lit. a și alin. 8 lit. a devenite art. 145 și art. 146, art. 138, art. 160 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, pct. 7, pct. 12, pct. 22, pct. 41, pct. 44, pct. 51 devenit pct. 46 din Hotărârea Guvernului Nr. 44 din 22 ianuarie 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, referitor la aplicarea prevederilor art. 21 alin. 1 și alin. 4 lit. c, f din Codul fiscal, art. 6, art. 11 din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, art. 64, art. 65, art. 115, art. 116, art. 120, 122², art. 172, art. 208, art. 209, art. 216 alin. (3) din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, pct. 3.3, pct. 4.3, pct. 5.1 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519 din 27 septembrie 2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, coroborate cu prevederile art. 216 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de

procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

1. Respingerea ca neîntemeiată și nesuținută cu documente a contestației formulate de, împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., privind suma de lei, reprezentând:

- lei – TVA;
- lei – majorări de întârziere TVA;
- – impozit pe profit;
- – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit.

2. Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava ia act de renunțare la contestația formulată de, împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr., privind **suma de lei**, din care lei reprezentând TVA și lei reprezentând majorări de întârziere aferente TVA.

3. Constatarea necompetenței materiale a DGFP Suceava în ceea ce privește contestația depusă împotriva Titlului executoriu și Somației de plată nr. transmise cu adresa nr. și împotriva Titlului executoriu transmis cu adresa nr., dosarul cauzei urmând **a fi transmis** organului fiscal emitent, pentru a proceda conform prevederilor legale.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.

DIRECTOR EXECUTIV,

Tema: impozit pe profit-deductibilitatea fiscală a cheltuielilor aferente achiziției care nu sunt făcute în scopul desfășurării propriei activități
-deductibilitatea fiscală a cheltuielilor înregistrate în contabilitate fără a avea la bază documente justificative
-Art. 19, 21 Cod fiscal

Tema: TVA-dreptul de deducere a taxei pe val aferentă unor achiziții care nu au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile
-Art. 145, 146 Cod fiscal

Tema: TVA-obligația colectării TVA pentru marfurile vândute, în condițiile în care s-a făcut dovada de către organele de control că operațiunile au avut loc.....

-colectarea TVA la momentul emiterii facturii
Art. 125¹ cod fiscal

Tema: TVA-obligarea colectarii tva înscrisa in factura fiscala anulata
Art. 138 cod fiscal

Tema: TVA-obligatia colectării taxei pe val adaug aferenta bunurilor lipsa din gestiune sau depreciate calitativ
Art. 128 cod fiscal

Tema: accesorii-aferente unor debite neachitate in termen
Art. 115, 116 din OG 92/2003

Tema:procedura-renuntare la contestatie
Art. 208 din OG 92/2003

Tema: procedura-cerere de anulare a unui act emis in procedura de executare silită-competenta de solutionare
Art. 172 din OG 92/2003